

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.976 van 3 juli 2014
in de zaak A. 207.042/VII-38.695.**

In zake : Willem SCHROOYEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk De Maeseneer
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Bredestraat 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE ANTWERPEN

Tussenkomen de partij :
 de NV DIBO CAR- & TRUCKWASH
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Ilse Cuypers en An Valckenborgh
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 64, bus 101
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 november 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie Antwerpen van 13 september 2012 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 9 maart 2012, houdende het verlenen aan de NV Carwash Dibo van de milieuvergunning voor de exploitatie van een carwash, gelegen aan de Blancefloerlaan 177 te Antwerpen, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 8 januari 2013. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tussenkomende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 maart 2014.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Straetmans, die loco advocaat Dirk De Maeseneer verschijnt voor verzoeker, adviseur Mark Michiels, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat An Valckenborgh, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 8 december 2011 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een carwash, gelegen aan de Blancefloerlaan 177 te Antwerpen. Op het betrokken perceel is reeds een tankstation aanwezig. Verzoeker woont in een aangrenzende straat.

3.2. Het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen verleent op 9 maart 2012 de gevraagde milieuvergunning.

3.3. Tegen deze beslissing stellen een aantal omwonenden, waaronder verzoeker, administratief beroep in bij de deputatie van de provincie Antwerpen.

3.4. In het kader van de beroepsprocedure worden verscheidene adviezen verleend :

a) de afdeling Milieuvergunningen verleent een ongunstig advies omdat niet voldoende zou blijken dat de geluidshinder van de carwash tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt;

b) na de partijen te hebben gehoord, stelt de Provinciale Milieuvergunningscommissie op 17 juli 2012 voor om de behandelingstermijn van het beroep met één maand te verlengen teneinde de exploitant toe te laten via een erkend deskundige in de discipline "geluid" aan te tonen dat de carwash voldoet aan de geldende geluidsnormen en mee te delen of de compressoren en de opslag van gevaarlijke producten al dan niet uit de vergunning mogen worden geschrapt; de deputatie van de provincie Antwerpen gaat op 3 augustus 2012 in op het voorstel tot termijnverlenging;

c) na kennisname van de resultaten van een rapport omtrent een akoestische prestudie, brengt de afdeling Milieuvergunningen op 27 augustus 2012 een gunstig advies uit over de aanvraag, mits "schrapping van compressoren van 8,8 kW (...) en voorwaarden V38" en het opleggen van de volgende bijzondere vergunningsvoorwaarden :

- "- Gedurende de avondperiode mogen er maximaal 2 hogedrukreinigers in werking zijn.
 - Binnen een termijn van 6 maanden na het in gebruik stellen van de installatie dient de exploitant akoestische controlemetingen te laten uitvoeren ter hoogte van de dichtstbijzijnde woningen door een erkend deskundige in de discipline geluid. De beide scenario's zijnde met alle installaties continu in werking en met maximaal 2 hogedrukreinigers in werking dienen effectief gemeten te worden.
- Hieruit moet blijken dat de inrichting voor de dag- en avondperiode aan de milieukwaliteitsnormen kan voldoen. Dit rapport dient in 3-voud overgemaakt te worden aan de vergunningverlenende overheid";

d) op 4 september 2012 worden de partijen opnieuw gehoord door de Provinciale Milieuvergunningscommissie; deze commissie stelt finaal voor om de beroepen beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen te bevestigen, mits :

- schrapping van de compressoren met een totaal vermogen van 8,8 kW (16.3.1.1) en bijhorende sectorale voorwaarden;
- aanvulling met volgende bijzondere voorwaarden:
 - Gedurende de avondperiode (d.i. vanaf 19u) mogen er maximaal 2 hogedrukreinigers in werking zijn.
 - Binnen een termijn van 6 maanden na het in gebruik stellen van de installatie dient de exploitant akoestische controlemetingen te laten uitvoeren ter hoogte van de dichtstbijzijnde woningen en zowel op 1,8 m als op 4 m hoogte door een erkend deskundige in de discipline geluid. De beide scenario's zijnde met alle installaties continu in werking en met maximaal 2 hogedrukreinigers in werking dienen effectief gemeten te worden.

Hieruit moet blijken dat de inrichting voor de dag- en avondperiode aan de milieukwaliteitsnormen kan voldoen. Dit rapport dient in tweevoud overgemaakt te worden aan de vergunningverlenende overheid, zijnde het schepencollege, die het ter evaluatie zal overmaken aan AMV.
- wijziging van volgende bijzondere voorwaarde :
 - De wasboxen worden voorzien van een achterwand met een hoogte van 280 centimeter.

als volgt :

 - De wasboxen worden voorzien van een volledig gesloten achterwand".

3.5. Intussen is op 3 augustus 2012 de stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van de carwash verleend.

3.6. Met een besluit van 13 september 2012 verklaart de deputatie van de provincie Antwerpen het beroep gedeeltelijk gegrond en bevestigt zij de door het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen verleende milieuvergunning, "mits aanpassing van de omschrijving, schrapping van sectorale voorwaarden en aanvulling en wijziging van de bijzondere voorwaarden".

Dit is het thans bestreden besluit, waarvan de motivering luidt als volgt :

"(...)

Gelet op de ligging van de inrichting in woongebied en KMO-gebied van het gewestplan Antwerpen;

Overwegende dat in het kader van de toetsing op de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening wordt opgemerkt dat de carwash en bijhorende stofzuigerinstallaties functioneel inpasbaar zijn in de omgeving; dat dit deel uitmaakt van een logische aanvulling bij een bestaand tankstation; dat men bovendien kan stellen dat het bestaand perceel vrij over gedimensioneerd is t.o.v. de bestaande bebouwing en de carwash en stofzuigerinstallaties voor een goede opvulling van deze ruimte zorgen; dat het materiaalgebruik typisch is voor dergelijke functies en stedenbouwkundig aanvaardbaar is;

Overwegende dat het perceel gelegen is langs een drukke weg met veel doorgaand verkeer, waar verschillende functies samen gelegen zijn; dat men kan stellen dat de nieuwe selfservice carwashes geen bijkomende belasting voor de achterliggende woonwijk betekenen; dat het hier gaat om een logische aanvulling van de functie (tankstation), welke niet wordt geacht extra hinder te creëren dan er momenteel reeds aanwezig is; dat het plaatsen van een muur de geluidshinder zal beperken; dat er kan worden gesteld dat deze zich op voldoende afstand bevindt van de perceelgrenzen om voldoende rekening te houden met betrekking tot lichten en zichten;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting, die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat uit de geluidssimulatie blijkt dat men enkel overdag in alle evaluatiepunten met alle installaties continu in werking kan voldoen aan de milieukwaliteitsnormen voor geluid in open lucht; dat om ook gedurende de avondperiode te voldoen er maximaal 2 i.p.v. 4 hogedrukreinigers mogen in werking zijn; dat dit wordt opgenomen in een bijzondere voorwaarde; dat tevens een bijzondere voorwaarde omtrent de controlemetingen wordt opgenomen en dat er ook controlemetingen dienen uitgevoerd te worden op niveau van de slaapkamers aan de straatzijde; dat tevens de bijzondere voorwaarde van het schepencollege omtrent de hoogte van de achterwand van de wasboxen wordt gewijzigd (gesloten achterwand i.p.v. 2,8 m hoog), n.a.v. de akoestische studie van SGS;

Overwegende dat de adviezen van de AMV en de PMVC, zoals hierboven

weergegeven, in aanmerking worden genomen;

Overwegende dat voor de evaluatie van de elementen aangebracht door de beroeper, gehoord door de PMVC, verwezen wordt naar het advies van de PMVC, zoals hierboven weergegeven;

Overwegende dat uit de toepassing van de in artikel 3 §1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 vermelde beoordelingsschema's blijkt dat de gevraagde activiteiten van die aard zijn dat ze niet relevant zijn voor wat betreft invloed op het watersysteem; dat de aanvraag bijgevolg voldoet aan de in artikel 5 opgesomde doelstellingen van het decreet integraal waterbeleid van 18 juli 2003;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

(...)"

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "het beginsel van voorafgaand verhoor" als beginsel van behoorlijk bestuur, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet uiteen dat hij niet aanwezig was bij het verhoor van de tussenkomende partij op de zitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie en evenmin in kennis is gesteld van de aldaar door de tussenkomende partij afgelegde verklaringen, zodat hij daarop niet heeft kunnen reageren.

5. De verwerende partij antwoordt dat verzoeker werd gehoord door de Provinciale Milieuvergunningscommissie, waar hij zijn argumenten uitvoerig heeft kunnen uiteenzetten, dat verzoeker bijgevolg zijn rechten volledig heeft kunnen uitoefenen overeenkomstig de geldende reglementaire bepalingen en dat zij niet verplicht was om hem nogmaals te horen. Voorts zet de verwerende

partij uiteen dat geen enkele wettelijke bepaling verplicht de betrokken partijen tezamen te horen om ze alzo in de gelegenheid te stellen op elkaars standpunten te reageren. Zij wijst erop dat het te dezen niet gaat om een gerechtelijke procedure en dat met het oog op een sereen verloop van de zitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie ervoor geopteerd is om de partijen afzonderlijk te horen. Bijkomend merkt de verwerende partij op dat verzoeker te allen tijde, op grond van de openbaarheid van bestuur, alle documenten in dit dossier kon inzien en opvragen. Ten slotte betoogt zij dat de vraag om te worden gehoord algemeen is gesteld en dat verzoeker in de loop van de procedure niet expliciet heeft gevraagd om ook door de verwerende partij zelf te worden gehoord, hetgeen hem overigens zou zijn geweigerd om voormelde redenen.

6. De tussenkommende partij stelt dat niet wordt betwist dat verzoeker, zelfs tweemaal, werd gehoord door de Provinciale Milieuvergunningscommissie, dat hij nalaat te preciseren welke rechtsregel zou zijn geschonden door hem niet opnieuw of niet samen met de vergunningsaanvrager te horen, dat verzoeker zowel naar aanleiding van het openbaar onderzoek als in zijn beroepschrift zijn grieven heeft uiteengezet, zodat zijn rechten afdoende zijn gevrijwaard, dat in het verzoekschrift op geen enkele wijze wordt geantwoord op hetgeen tijdens de hoorzitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie werd aangebracht, dat in het middel weliswaar een theoretische uiteenzetting wordt gegeven omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel maar niet concreet wordt aangegeven hoe dat beginsel bij het nemen van het bestreden besluit zou zijn geschonden en aldus niet wordt aangetoond dat de verwerende partij bij de voorbereiding van haar beslissing niet alle relevante informatie in acht zou hebben genomen.

7. In zijn memorie van wederantwoord dupliceert verzoeker dat niet op grond van een geschreven regel, maar wel op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur een tegensprekelijk debat voor de Provinciale Milieuvergunningscommissie vereist is om in eer en geweten een beslissing te kunnen nemen. Daarenboven zou ook het recht van verdediging steeds moeten

worden gerespecteerd in bestuurszaken, hetgeen volgens verzoeker enkel kan mits het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker wijst in dit verband op het principe "Justice must not only be done, it must also be seen to be done". Verzoeker meent dat minstens aan beide partijen moet worden voorgesteld om gezamenlijk op de zitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie te verschijnen en elkaars standpunten te aanhoren en dat bij bezwaar of twijfel alsnog op gefundeerde wijze kan worden besloten van het tegensprekelijk karakter af te stappen. Volgens hem wordt daarenboven minstens de schijn van partijdigheid gewekt wanneer tijdens een hoorzitting een partij afzonderlijk wordt gehoord en de andere partij niet in kennis wordt gesteld van de inhoud van dat verhoor. Dergelijke praktijk zou afbreuk doen aan elke vorm van transparantie, openbaarheid van bestuur en fair-play. Dat een en ander zou zijn ingegeven door de noodzaak van een serene en strikt vastgelegde zitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, wordt door verzoeker betwist, enerzijds omdat genoegzaam uit andere zaken blijkt dat de sereniteit van een zitting niet in het gedrang komt wanneer beide partijen gezamenlijk op de zitting hun standpunt toelichten en anderzijds omdat het horen van de partijen in elkaars aanwezigheid evenmin tot een overschrijding van de voorziene timing leidt, doch integendeel gunstig is op het vlak van de duur van de zitting. Ten slotte meent verzoeker dat een gezamenlijke hoorzitting ook de beoordeling door voormelde adviescommissie ten goede komt in die zin dat het geheel des te duidelijker is voor de beraadslagende leden, wat leidt tot een betere argumentatie, motivering en productiviteit.

Beoordeling

8. Het beroep dat wordt ingesteld tegen een in eerste aanleg genomen beslissing over een milieuvergunningsaanvraag is geen jurisdictioneel maar een administratief beroep. De betrokkenen, ongeacht of het nu gaat over de aanvrager van de vergunning of over derden-belanghebbenden, beschikken in een dergelijk geval, ter verdediging van hun belangen, over geen andere waarborgen dan die welke de wetten, decreten en reglementen hen uitdrukkelijk verlenen.

Noch het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, noch de uitvoeringsbesluiten ervan voorzien erin dat tijdens de zitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd tussen de aanvrager van de vergunning en derden-belanghebbenden die zich tegen het verlenen van de vergunning verzetten. Verzoeker geeft overigens geen concrete aanwijzing van een onzorgvuldigheid in de besluitvorming die het gevolg is van het feit dat hij niet tezamen met de vergunningsaanvrager werd gehoord.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

9. Een tweede middel wordt afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, alsook uit machtsafwending en machtsoverschrijding.

Verzoeker zet uiteen dat blijkens het beroepschrift het administratief beroep uitsluitend gericht was tegen de milieuvergunning en op geen enkel aspect van de stedenbouwkundige vergunning betrekking had. Desalniettemin, zo stelt hij, heeft de verwerende partij in het bestreden besluit de bijzondere vergunningsvoorwaarde omtrent de achterwand van de wasboxen gewijzigd, terwijl die voorwaarde geen betrekking heeft op de milieuvergunning, doch wel op de stedenbouwkundige vergunning. Het wijzigen van de hoogte van de achterwand betreft immers een constructie in de zin van artikel 4.2.1, 1°, a), van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening waarvoor een stedenbouwkundige vergunning vereist is. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij aldus haar bevoegdheid overschreden.

10. De verwerende partij antwoordt dat het onjuist is dat zij met het bestreden besluit de voorwaarden vervat in de stedenbouwkundige vergunning zou hebben aangepast, dat zij op 3 augustus 2012 via een afzonderlijke beslissing uitspraak heeft gedaan over het beroep ingesteld tegen de stedenbouwkundige vergunning en dat de betrokken vergunningsvoorwaarde omtrent de achterwand van de wasboxen duidelijk een milieutechnisch aspect betreft, namelijk het beperken van eventuele geluidshinder en dat dergelijke voorwaarde veelvuldig voorkomt in milieuvergunningen. Bovendien meent zij dat verzoeker uit het oog verliest dat de koppeling tussen de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning er enkel in bestaat dat de ene vergunning pas uitvoerbaar wordt van zodra ook de andere vergunning wordt verkregen.

11. De tussenkomende partij werpt vooreerst op dat het middel onontvankelijk is voor zover de schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur" wordt aangevoerd, aangezien niet wordt verduidelijkt om welke beginselen het zou gaan, noch waarin de schending van deze beginselen precies bestaat.

Voorts betwist zij dat de verwerende partij met het bestreden besluit de voorwaarden vervat in de stedenbouwkundige vergunning zou hebben aangepast. Te dezen werd immers enkel uitspraak gedaan over de milieuvergunningsaanvraag. De tussenkomende partij zet uiteen dat de bevoegde overheid in de milieuvergunning bijzondere voorwaarden kan opleggen met het oog op de bescherming van de mens en het milieu en dat de omstandigheid dat voor het opleggen van dergelijke voorwaarde desgevallend ook een stedenbouwkundige vergunning vereist is, hieraan geen afbreuk doet. Zij benadrukt dat ondanks hun koppeling de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning deel uitmaken van twee afzonderlijke vergunningsstelsels die naast elkaar bestaan. Zij besluit dat verzoeker niet aantoon op welke wijze de verwerende partij haar bevoegdheid zou hebben overschreden.

12. Verzoeker dupliceert in zijn memorie van wederantwoord dat het bestaan van een "koppeling" tussen de milieu- en de stedenbouwkundige vergunning in de praktijk wordt ingevuld in de vorm van een "toetsing", waarbij onder meer moet worden nagegaan of een bepaalde activiteit verenigbaar is met de omgeving. Het loutere feit dat milieutechnische aspecten voorkomen in een stedenbouwkundige vergunning, betekent volgens verzoeker evenwel niet dat een orgaan dat slechts is gevat om te oordelen over een milieuvergunning daadwerkelijk wijzigingen mag doorvoeren aan de stedenbouwkundige vergunning. Verzoeker meent dat het door de verwerende partij ingenomen standpunt in strijd is met het bestreden besluit, waarin zij op duidelijke wijze elke koppeling met een stedenbouwkundige vergunning uit de weg gaat, onder meer wat betreft de inplanting van de carwash in een woonzone en de verkeershinder die daaruit zal voortspruiten. Volgens verzoeker is de verwerende partij er zelf niet helemaal uit of er al dan niet koppelingen kunnen worden gemaakt tussen een milieu- en een stedenbouwkundige vergunning, zodat zij slechts dergelijke koppeling maakt wanneer het haar past. Voorts betoogt verzoeker dat het stilzwijgen van de verwerende partij omtrent de inplanting van de carwash in een woonzone en de verkeershinder die daar ongetwijfeld uit zal voortspruiten, een schending van de motiveringsplicht uitmaakt. Het ter zake in het bestreden besluit louter refereren aan de stedenbouwkundige vergunning, zou volgens hem niet volstaan, aangezien in de uitspraak over een milieuvergunningsaanvraag ook de effecten van de vergunning op stedenbouwkundig vlak verplicht moeten worden onderzocht. Bovendien meent verzoeker dat ook de beslissing om met het oog op het voorkomen van hinder voor de omwonenden louter een wand te plaatsen achter de installatie, geenszins bevredigend is en dat het zelfs frappant is dat in het bestreden besluit geen enkel concreet gegeven wordt aangebracht over het niveau en de aard van de geluidsproductie, de beperking van de geluidshinder door de gekozen opstelling en de resterende geluidshinder voor de omgeving. Verzoeker merkt hierbij op dat de studie van SGS Belgium in opdracht van de tussenkomende partij werd uitgevoerd, zodat van enige objectieve staving van het bestreden besluit geen sprake is. De argumentatie van de exploitant kan volgens verzoeker niet zonder meer in de plaats komen van de vereiste kritische motivering van de

milieuvergunning. In dat verband wijst verzoeker erop dat in voormelde studie sprake is van een mogelijke overschrijding van de grenswaarde van 40 dB(A) tijdens de avondperiode en dat bij dergelijke onzekerheid omtrent de naleving van de toepasselijke milieunormen, zonder uitgebreide motivering omtrent onder meer de efficiëntie van de achterwand, niet kan worden volstaan met het louter aanpassen van een bijzondere vergunningsvoorwaarde ter zake, waarvan niet met voldoende zekerheid vaststaat dat zij effectief zal remediëren aan de mogelijke normoverschrijdingen. Ten slotte argumenteert verzoeker dat de verwerende partij zich dienaangaande niet kan verschuilen achter het gebruik van de zogenaamde "beste beschikbare technieken", aangezien zij dit nergens motiveert en zulks er haar niet zou van ontslaan om na te gaan of de te verwachten hinder daadwerkelijk binnen aanvaardbare perken kan blijven. Verzoeker besluit dat uit de beperkte en op sommige punten zelfs onbestaande motivering van het bestreden besluit niet blijkt waarom de betrokken inrichting verenigbaar zou zijn met de onmiddellijke omgeving.

13. In zijn laatste memorie doet verzoeker nog gelden dat niet elke "milieutechnische redengeving" een rechtvaardiging kan inhouden om voorwaarden, bepaald in een stedenbouwkundige vergunning, in die zin aan te passen dat een nieuwe stedenbouwkundige vergunning zou moeten worden aangevraagd. Hij merkt voorts op dat, nu de aanpassing in het bestreden besluit van de stedenbouwkundige voorwaarden blijkbaar ook volgens de tussenkommende partij geen legitieme grondslag vormt voor de bouw van de carwash, zij op 14 februari 2013 een nieuwe milieu- en stedenbouwkundige vergunning heeft aangevraagd, welke om evidente redenen in beroep werden geweigerd. Gelet op deze weigering van een nieuwe stedenbouwkundige vergunning, die precies werd aangevraagd om die "kleine aanpassing" van de stedenbouwkundige voorwaarden die voortspuit uit een "milieutechnische redengeving" door te voeren, meent verzoeker dat bedoelde "kleine aanpassing" machtsoverschrijding inhoudt in hoofde van de verwerende partij.

14. De tussenkomen partij werpt in haar laatste memorie nog op dat het middel onontvankelijk is voor zover de schending van de motiveringsplicht wordt aangevoerd, aangezien dit laattijdig is gebeurd.

Beoordeling

15. Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat de volledige sluiting van de achterwand van de carwash opgelegd werd met het oog op de beperking van mogelijke geluidshinder in de onmiddellijke omgeving van de inrichting. Voor de bijzondere vergunningsvoorwaarde in kwestie wordt derhalve een deugdelijke milieutechnische reden gegeven.

De omstandigheid dat voor de realisatie van de in de milieuvergunning opgelegde bijzondere voorwaarde een nieuwe stedenbouwkundige vergunning moet worden verkregen, brengt niet mee dat de verwerende partij haar bevoegdheid als milieuvergunningverlenende overheid heeft overschreden.

Met de voor het eerst in de memorie van wederantwoord geformuleerde kritiek dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd met betrekking tot de stedenbouwkundige aspecten van de aanvraag, krijgt het middel een nieuwe juridische grondslag. Aangezien dergelijke kritiek reeds in het verzoekschrift aangevoerd had kunnen worden, betreft het een laattijdig en bijgevolg niet-ontvankelijk middelonderdeel.

Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

16. In een derde middel roept verzoeker de schending in van het "beginsel van voorafgaand verhoor", van de openbaarheid van bestuur en van het recht van verdediging, doordat de verwerende partij heeft nagelaten om hem inzage te verlenen in stukken die zij had ontvangen van de tussenkomenende partij.

17. De verwerende partij antwoordt dat het de betrokkene op grond van het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur steeds vrij staat om bij het provinciebestuur alle documenten op te vragen die hij nodig acht om zijn verweer te voeren. Deze documenten zouden steeds, met inachtneming van de wettelijke voorwaarden, op het eerste verzoek worden opgestuurd. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik om documenten van het beroepsdossier heeft verzocht. Zij merkt bovendien op dat in geen enkele bepaling is voorzien in een actieve openbaarheid van bestuur in het kader van een milieuvergunningsprocedure. Ook wijst zij erop dat het dossier na eenvoudige afspraak steeds in zijn geheel kan worden ingezien. Nu het gehele dossier te allen tijde ter inzage ligt, begrijpt zij niet wat verzoeker bedoelt met de bewering dat hij bepaalde stukken niet te zien kreeg.

18. De tussenkomenende partij stelt dat het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur aan belanghebbenden de mogelijkheid geeft om schriftelijk bestuursdocumenten op te vragen die betrekking hebben op milieu-informatie. Ook wijst zij erop dat tijdens het openbaar onderzoek het volledige vergunningsdossier ter inzage ligt op het gemeentehuis van de plaats van de exploitatie. Zij merkt evenwel op dat verzoeker op geen enkel ogenblik aan de verwerende partij heeft gevraagd om stukken over te maken, noch gebruik heeft gemaakt van zijn recht om het dossier in te zien. Volgens de tussenkomenende partij heeft verzoeker dan ook geen belang bij dit middel, minstens is het ongegrond.

19. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker zich de vraag in welke mate van hem kan worden verwacht dat hij het dossier, eventueel met een zekere frequentie, zou inkijken. Rekening houdend met de huidige stand van de informatica en telecommunicatie, tart het volgens hem alle verbeelding dat een partij niet meer zou mogen verwachten dat zij bij overlegging van nieuwe stukken hierover zou worden bericht. Verzoeker hekelt dan ook het feit dat is nagelaten om hem te berichten over de voeging van de nieuwe stukken.

Beoordeling

20. Met een schrijven van 7 augustus 2012 werd verzoeker ervan in kennis gesteld dat de Provinciale Milieuvergunningscommissie de zaak opnieuw zou behandelen op haar zitting van 4 september 2012. Het komt aan verzoeker zelf toe om zijn aanwezigheid op de hoorzitting voor te bereiden, inzonderheid door op een nuttig ogenblik inzage te nemen van het beroepsdossier. Zulks geldt des te meer wanneer, zoals in voorliggend geval, de termijn voor de afhandeling van de beroepsprocedure precies werd verlengd om een erkend deskundige te laten rapporteren over de geluidsproblematiek van de inrichting. Geen enkele rechtsregel legt aan de verwerende partij de verplichting op om verzoeker er van op de hoogte te brengen dat de aanvrager van de vergunning nieuwe stukken aan het dossier heeft toegevoegd.

Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot
nietigverklaring, begroot op 175 euro.**

**De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst,
begroot op 125 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
drie juli tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld
uit:

Eric Brewaeys,	waarnemend kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys